

Kásás Klára egyetlen szóval sem tiltakozott, amikor barátnője, aki egyben kisebbik lánya keresztanyja is, felajánlotta, hogy bábszínházba viszi a lányokat, utána nála alhatnak, hogy legyen végre egy szabad estéje, amit végre kettesben tölthet a férjével. Úgy készült erre a pénteki napra, mintha ünnep lenne, Gazsi kedvenc ételét főzte, és megsütötte az anyósától tanult, egészen bonyolult elkészítési módú süteményt is, és egész délután, főzés közben azt mantrázta magának, hogy végre ma megbeszélhetik a problémáikat, melyek nyilván léteznek, csak eddig nem volt mód és idő a boncolgatásukra.

Hiába töri a fejét, képtelen felidézni, mikor beszélgettek utoljára. Valószínűleg még akkor lehetett, amikor Gazsi szimpla főmérnök volt, nem pedig ügyvezető igazgató, akit napról napra valósággal betemet a munkája, és este hétnél korábban sohasem ér haza. Két napja észrevette, hogy férje látványosan kopaszodik, csak hogy nem úgy, mint általában a férfiak, a feje tetején, vagy úgy, hogy a homloka lesz egyre nagyobb, hanem két oldalt, a füle mögött, féltényérnyi területen hiányzik a haja.

Ünnepi porcelánnal terít a vacsorához, kinyit egy üveg bort is, hadd szellőzzön, s bekészíti a kávéját, hogy az étkezés után egy gombnyomással mielőbb elkészüljön.

Azt még aprólékosan átbeszélték, hogy milyen feltétellel vállalja Gazsi a vezetői posztot, mert pontosan tudták, hogy a lakáshitel törlesztés miatt, alig van annyi tartalék pénzük, amennyivel a négyfős családjuk egy-két hónapot átvészelné, a kocsit is le kell cserélni, mert lassan ócskavasnak sem veszik át, nem beszélve arról, hogy Klárának sem biztos az állása, hiszen hat év gyes alatt sok minden történhet a munkahelyével.

Elállt a hóesés, felkapja az itthoni kabátját, belebújik az ormótlan, ám annál hasznosabb gumicsizmába és kimegy havat takarítani. Felüdíti a félórás testmozgás, melyből kipirultan, felvillanyozva tér vissza, és szomjúságát hideg narancslével oltja. Leül a nappaliban, bekapcsolja a televíziót, ám fogalma sincs, melyik csatornát nézi, mert jobban érdekli, mint cammog előre a falióra mutatója. Hiába van péntek, Gazsi ma sem ér haza hét óránál korábban.

Felhívja barátnőjét, aki éppen a lányokat fürdeti, és utána gyerekkori kedvencéből, a Dörmögő Dömötörből tervez felolvasni egy mesét, mert azok olyan aranyosak.

Gazsi pontban hétkor megérkezik, köszönésfélét morog az orra alatt, s egyenesen megy átöltözni, ahogyan az szokása, majd benéz a gyerekszobába és elképed, mert a lányai nincsenek ott.

- Klári, hol vannak a lányok? – kiált le az emeletről, és választ sem várva rohan lefelé a lépcsőn.

- Bábszínházba mentek Annával és nála alszanak. Ma este kettesben maradunk.

Érti Gazsi a választát, bár a fürdőszobában kézmosás gyanánt hosszan és hangosan pancsol a kagylóban, és szórakozottan ül a vacsoraasztalhoz, mint aki azt sem tudja, hogy otthon van.

Eszik, mint a gép, monoton mozdulatokkal, és nem tölt bort a poharakba, inkább kristályvizet iszik. Fel sem néz a tányérjából, és az asszony úgy érzi, hogy férje meg sem hallja a kérdéseit.

- Köszönöm, finom volt! – mondja, és siet a nappaliba, levágja magát a fotelbe, bekapcsolja a televíziót, mint minden este, és előveszi a napilapot, mert újságolvasás közben rögtön kiderül, hogy az esti friss hírek miben különböznek a reggel megjelent nyomtatott sajtóban foglaltakkal. Kásás Klára szája penge vékony lesz a dühtől, úgy látszik, Gazsival ma sem tud beszélni.

Leszedi az asztalt, a mosatlan egyenesen a mosogatógépbe kerül, a megmaradt ételeket pedig a konyhapulton hagyja, amint kihűlnek, majd elpakolja azokat is. Tölt magának egy pohár bort, azzal a kezében bevonul a nappaliba, leül a szófára, ahonnan csak a fotel hátulját és a férje

feje búbját látja. Belekortyol a borba és beszélni kezd:

- Nézd, Gazsi, igazán beszélgethetnénk, mert lassan úgy élünk egymás mellett, mint két civilizált lakótárs. A lányaink is hiányolják a jelenlétedet és mit mondjak, nekem sem elég a kéthetenkénti összebújás. Lassan minden a pénzről szól. Lilike már két éves, beadom a bölcsödébe és visszamegyek dolgozni, s akkor neked is kevesebb időt kell a munkára fordítanod...

Mondja az asszony a magáét, látja, amint férje kiejti kezéből az újságot, hála istennek, akkor csak reá figyel, a mondandójára, s nyilván azért nem áll fel és ül mellé, mert így kevésbé kényelmetlen szembesülnie az általa feszegetett kényes témákkal.

Mondja Klára a magáért, immár válogatás nélkül, s egyre hangosabban, hogy elnyomja a televízió hangját. Negyedórás monológja végén felpattan, kimegy még egy pohár borért.

- Mi baj, Gazsi? Erre már nem tudsz mit válaszolni? Miért gondoltad, hogy hülye vagyok, és nem látom, mi folyik körülöttünk, csak azért, mert gyesen vagyok? Ilyen igénytelennek tartasz? Az asszony szóáradata betölti a helyiséget. Még a televízió hangja is elmegy, égnek állnak a kaktusz tüskéi, és egy kíváncsi hópehely kívülről az ablakra tapad, de azonnal elolvad.

Nem szól, és nem mozdul a férfi, mint aki tudja, hogy asszonybeszédbe nem ildomos közbevágni, jobb kivárni a végét és csak utána szólni, akkor is csak röviden, mert annak nagyobb a súlya. Automatikusan kikapcsol a televízió, így van beállítva és a hirtelen csend felingerli Klárát, s mondókájába egyre jobban belelovallja magát, időnként, ha kiszárad a szája, iszik egy korty bort, melytől még tüzesebb lesz. Amikor kifogy poharából a nedű, utánpótlásért megy és ez alkalommal Gazsinak is tölt egy pohárral. Odaviszi férjének, nyújtja, de Gazsi nem nyúl érte, szeme lehunyva, és szája sarkában nyálcsepp csillog.

Elaludt! Mi az, hogy elaludt, amikor itt tépi a száját, hogy végre megbeszéljék a dolgaikat!

Megböki a férje vállát, ébredj Gazsi, szólítja, de férje feje előrebukik, s szája sarkából legördül a nyálcsepp.

Klára kezéből kiesnek a poharak, s milliom darabra törnek a kövezeten, a bennük lévő bor pedig tócsákba rendeződik. Sikítana, csakhogy sztrájkol a hangja, mintha tudná, hogy már felesleges rezegnie, úgysem jönne rá válasz.